

CITESTE UN CAPITOL

CÂT VALOREZI?

– Domnule judecător, v-ați gândit vreodată ce însemnați pentru Dumnezeu? I-am întrebat pe un prieten care servise țara ca judecător timp de mai mulți ani și a cărui soție murise de curând. Conversația noastră s-a îndreptat către promisiunile din Biblie și către mesajul de mângâiere pe care acestea le aduc. Recent, în Venezuela, am continuat eu, un tată a plătit 900 000 dolari pentru a-și răscumpăra fiul de treisprezece ani, care fusese răpit. Credeți că a meritat?

– Sigur, a consimțit prietenul meu. A meritat în ochii tatălui său.

– Da, am convenit eu. Acum spuneți-mi: a plătit cineva vreodată o răscumpărare pentru dumneavoastră?

El a încuviințat din cap. Știa despre jertfa de pe calvar.

– Domnule judecător, ați meritat-o?

Și-a plecat capul.

– Nu, domnule Frazee. Mă tem că nu.

– Stați! m-am grăbit eu. Credeți că Dumnezeu are simțul valorii? Știe oare Cel care te-a creat cât valorezi? Dacă El spune că tu valorezi prețul pe care El l-a plătit pentru tine, ai fi în stare să Îl conțezi? Până la urmă, dacă tu nu valorezi atât, înseamnă că El S-a înșelat, nu-i așa? Slavă lui Dumnezeu, domnule judecător, că sunteți vrednic de răscumpărare!

Ce anume îl face prețios pe un om înaintea lui Dumnezeu?

Să presupunem că, în timp ce tatăl își căută peste tot băiatul răpit, cineva se apropie de el cu această ofertă:

– Domnule, am auzit că vă căutați băiatul și că sunteți dispus să plătiți 900 000 dolari pentru răscumpărarea lui.

– Da, așa este! Mă puteți ajuta să îl găsesc?

– Ei bine, cred că vă pot face rost de un băiat care vă va costa doar o mie de dolari. Veți economisi o sumă importantă.

Ar manifesta tatăl vreun interes? Deloc! El nu căuta un băiat.

El își căuta băiatul, băiatul său. De ce a plătit Dumnezeu o răscumpărare infinită pentru om? Pentru a înțelege acest lucru, trebuie să recunoaștem scopul lui Dumnezeu în crearea omului. Dumnezeu l-a creat pe om pentru a fi tovarășul Său. Despre Israelul din vechime, Dumnezeu spune: „Poporul pe care Mi l-am alcătuit” (Isaia 43:21). Da, „Domnul are plăcere de poporul Său” (Psalmii 149:4).

Fiecare este diferit – o creație distinctă. Ai mai văzut pe cineva ca tine? Uneori, când pun această întrebare, mi se răspunde: „Nu, și e un lucru bun!” Da, este un lucru bun. Dacă ți-ai putea găsi dublura, valoarea ta ar scădea cu cel puțin cincizeci de procente. Dar nu este niciun pericol. Ești unic. Dumnezeu „a avut nevoie” de unul singur ca tine – nici mai mult, nici mai puțin. Dar „a avut nevoie” doar de acel

cineva. „Am fost creați deoarece era nevoie de noi” (Ellen G. White, Signs of the Time, 22 aprilie 1903).

Una dintre cele mai mari nevoi ale sufletului uman este aceea de a se simți dorit. Să împlinim nevoile celui pe care îl iubim și să știm că acela împlinește la rândul său nevoile noastre – iată care este baza adevăratei tovărășii. Soții și soțiile care au o asemenea experiență împreună se bucură de o pregustare a cerului. Când părinții și copiii împărtășesc această comuniune, nu există niciun decalaj între generații. Satisfacția izvorâtă dintr-o prietenie sinceră este posibilă datorită nevoilor mutuale și a împlinirii mutuale a nevoilor. Și prin toate aceste relații umane, Dumnezeu caută să ni Se descopere. El tânjește ca noi să înțelegem nu doar ce înseamnă El pentru noi, ci și ce însemnăm noi pentru El.

Mulți eroi biblici au adus bucurie Creatorului, desfătându-se într-o părtășie strânsă cu El. Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani. Aceasta a însemnat atât de mult, încât Dumnezeu i-a spus: „Vino acasă cu mine, Enoh, și vom umbla împreună toată veșnicia!” „Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11:5). Enoh L-a înveselit pe Dumnezeu. El a împlinit nevoia inimii Celui Infinit, iar astăzi continuă să existe unii asemenea lui Enoh (vezi Parabolele Domnului Hristos, p. 332).

Gândiți-vă la Avraam. În timp ce Scriptura înregistrează greșelile și eșecurile sale, ne amintește de asemenea că „el a fost numit prietenul lui Dumnezeu” (Iacov 2:23). Cine l-a numit astfel? Însuși Dumnezeu, care vorbea despre el ca fiind „Avraam, prietenul Meu” (Isaia 41:8). Observați prietenia de care Se bucura Dumnezeu cu prietenul Său, în istorisirea din Geneza capitolul 18. Ascultați expresia încrederii Sale: „Eu îl cunosc” (Geneza 18:19). Ascultați-L cum Se consultă cu Avraam asupra sorții Sodomei. Urmăriți cum Avraam Îi vorbește Domnului atât cu respect, dar și cu îndrăzneală, sugerând că ceea ce vorbește este în deplin acord cu dreptatea și mila divină. Apoi gândiți-vă la Moise. „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui” (Exodul 33:11). Această apropiere, cultivată în timpul anilor de singurătate ai lui Moise ca păstor în Madian, a fost continuată fără întrerupere (cu excepția aceluiași moment de nerăbdare de la Cades) pe parcursul celor patruzeci de ani ai săi ca lider al lui Israel. Priviți-l pe Moise pe munte, prins în cea mai apropiată comuniune cu Dumnezeu. Aici, Dumnezeu îi descoperă planurile unui sanctuar pe pământ, o miniatură a sanctuarului ceresc.

Dar considerația cu privire la aceste planuri este întreruptă atunci când Dumnezeu îi spune lui Moise ce se întâmplă jos, în tabără. Apostazia cere măsuri drastice și Dumnezeu propune ștergerea

lui Israel ca națiune de pe fața pământului și începerea unei noi națiuni, împreună cu Moise. Întocmai precum Avraam, Moise îndrăznește să mijlocească înaintea lui Dumnezeu. El se grăbește să aducă motive pentru ca Dumnezeu să cruțe pe Israel. El se oferă să își dea

viața pentru poporul său. Pledoaria sa rezonază cu durerea Celui Preaînalt, astfel încât Dumnezeu și Moise ajung la o învoială comună, o înțelegere privind soarta poporului Israel.

Tu unde te încadrez în acest tablou? Dumnezeu te-a creat pentru a fi prietenul Său. Nu îți poți lua locul lui Enoh, al lui Avraam sau al lui Moise și nici ei nu pot lua locul tău. Dumnezeu are un loc special în inima Sa infinită, pe care doar tu îl poți umple. „Are nevoie” de tine ca prieten al Său. El tânjește după prietenia ta, după dragostea ta, după înțelegerea ta. În ochii Lui ești prețios. Acesta este motivul pentru care te-a creat. Acesta este motivul pentru care a murit pentru tine. Acesta este motivul pentru care S-a întors în ceruri să-ți pregătească un loc, lăsând la despărțire această promisiune: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:3).

Toată viața am fost conștient de faptul că am nevoie de Dumnezeu. Dar a fost o minunată revelație să descopăr că El „are nevoie”

de mine, nu doar ca să-l „pretez servicii”, ci și ca să fiu prietenul Său. Vreau să vă împărtășesc și vouă aceste vești bune în cartea de față. Deoarece, indiferent cât de mult mă iubește pe mine, amintește-ți că pe tine te prețuiește ca și cum ai fi singura persoană din lume. „Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare ființă sunt așa de intime și profunde, ca și când n-ar mai fi alt om pe pământ de care El să Se îngrijească” (Calea către Hristos, p. 100).

Cum poate Dumnezeu să aibă nevoie de o persoană când El are milioane de alți prieteni? Imaginați-vă o familie cu opt copii. Pe măsură ce cresc și ajung adolescenți și tineri, șapte dintre ei devin bărbați buni și femei bune, care își respectă părinții și care apreciază tot ceea ce s-a făcut pentru ei. Dar unul este răzvrătit, încălcând legile lui Dumnezeu și pe cele omenești. Oare tatăl îi poate spune mamei: „Ei bine, mamă, ne-am descurcat frumușel. Am reușit cu șapte din opt, ceea ce e peste mediu. Păcat de Harry. Dacă se hotărăște să se întoarcă acasă, cu siguranță că îl vom primi, dar nu trebuie să permitem ca ceea ce a făcut să ne zdrobească inimile. Până la urmă, avem șapte copii loiali. Să fim recunoscători și să nu ne îngrijorăm.”

Așa vorbește oare un tată? Dacă ar vorbi așa, l-ar asculta oare mama?

Îmi imaginez familia adunată la masă de Ziua Recunoștinței.

George, fiul cel mare, a venit acasă pentru reuniune. Ce bucurie în inimile părinților! Și Mary, fie binecuvântată, ce caracter frumos dezvăluie! Și în mod similar decurg descrierile celorlalți cinci copii care

stau în jurul mesei într-o fericită comuniune cu tatăl și mama. Dar o lacrimă se prelinge pe obrazul mamei. Și apoi încă una, în timp ce se gândește la Harry, la rebelul Harry, care e undeva prin lume. Și în timp ce mă uit la ochii ei plini de lacrimi, mă luminează: faptul că are șapte copii cuminiți și iubitori face doar ca durerea să fie mai ascuțită

În timp ce se gândește la Harry. Are un loc în inima ei pe care doar Harry îl poate umple.

Dar ce am putea spune despre Acela care a creat mamele? Și El are, de asemenea, un loc în inima Lui pe care doar tu îl poți umple. Iar dragostea atâtor alte milioane care Îi bucură inima nu poate lua locul dragostei tale, al prieteniei și al tovarășiei tale.

Un singur lucru însă Îl împiedică. Păcatul l-a despărțit pe om de Dumnezeu în Eden și păcatul acela continuă separarea și astăzi. „Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru” (Isaia 59:2).

Întrucât păcatul este cel care Îl separă pe Dumnezeu de aceia pe care Îi iubește, El îl urăște, nu îl poate tolera și nu poate trăi cu el. Păcatul trebuie să dispară! Dar cum va face asta fără a-i distruge pe cei infectați de păcat?

În sanctuar, Dumnezeu descoperă minunatul Său plan de eradicare a problemei păcatului: cum să distrugă păcatul fără a-i distruge pe cei pe care Îi iubește și cum să îi salveze pe păcătoși fără a perpetua păcatul. Este un plan costisitor. A costat deja Cerul veacuri lungi de durere și suferință. Dar tu ești atât de valoros, încât Hristos ar fi plătit întregul preț de răscumpărare doar pentru a te salva pe tine.

Răscumpărarea este una, reuniunea este alta, iar Hristos, Creatorul, Răscumpărătorul și Mijlocitorul nostru, S-a îngrijit să ni le ofere pe ambele.